

Седъше златната царкиня на сребърния си тронъ и говорѣше съ меденъ гласъ на тримата царски синове:

— Азъ ще се омъжа за оня отъ васъ, който ми донесе най-хубавото и най-рѣдко цвѣте подъ месеца.

Тя не каза подъ слънцето, както обикновено се казва, а каза подъ месеца, защото тогава бѣше нощъ и надъ обширната кипарисова градина, която се стелѣше предъ погледа ѝ, синитѣ сѣнки на жълтия месецъ разказваха древни приказки за древния палатъ.

Тримата царски синове напустаха палата и трѣгнаха по широката земя.

Първиятъ трѣгна на югъ, преброди пустинята и надъ гжститѣ води на Нилъ видѣ бѣлата звезда на свещения лотосъ.

— Ето най-хубавото и най-рѣдкото цвѣте подъ месеца, — си каза царскиятъ синъ и посегна да го откъсне. Но това, което става въ всички приказки, стана и сега: изподъ гжстата вода излѣзоха безброй зелени крокодили, съ които безстрашниятъ князь трѣбваше да води борба на живртъ и смъртъ. Разбира се, той обезглави всички крокодили и откъсна бѣлата звезда на свещения лотосъ.

Вториятъ царски синъ се качи на най-високия връхъ на материка и подъ страхотни недостъпни скали намѣри еделвайсъ.

— По-хубаво и по-рѣдко цвѣте нѣма подъ месеца, — си рече князѣтъ. Но още не изрекълъ, ето че надъ главата му се извиха два стрѣвни грамадни орли. Князѣтъ, то